

ELLE KENNEDY

REBELA

SERIA **PREP** #2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

CAPITOLUL 1

CASEY



FENN: Cum ți-e ziua, drăguțo?

Un zâmbet imens îmi apare pe față. E aproape dezgustător ce efect are asupra mea un simplu mesaj de la Fenn Bishop. Simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar, în timpul orei de franceză. Șase mesaje, unul după altul, dar n-am putut să le citesc, pentru că mi-ar fi fost confiscat telefonul. Așa că am stat și am așteptat cu sufletul la gură să sune clopoțelul. Acum, că sunt în pauză, stau lângă dulapul meu și citesc mesajele care-mi reamintesc că locul ăsta nu înseamnă viața adevărată. Nimeni de la St. Vincent nu mă cunoaște cu adevărat. Zvonurile și șoaptele din jur, care se aud de fiecare dată când trec pe hol, nu contează. Eu știu adevărul. Și Fenn îl știe.

Asta e tot ce contează.

Bucuria se intensifică când citesc restul mesajelor. Face asta în fiecare zi, de când am devenit prieteni. Îmi trimite mesaj de bună dimineața. Vede cum mă simt. Îmi trimite meme-uri stupide, pentru că știe că a trecut ceva timp de când am zâmbit ultima oară.

Încă pare ireal. Atâta timp, Fenn a fost un străin pentru mine, un alt bogătaș cu care sora mea își mai petrecea timpul. Apoi, accidentul meu de mașină mi-a dat lumea peste cap și el a fost acolo, cu un zâmbet relaxat și

un umăr puternic pe care să mă sprijin. S-a împrietenit cu mine, pentru simplul motiv c-a văzut că aveam nevoie de cineva și a decis că el va fi acea persoană.

Și la fel de ușor, l-am lăsat să-mi intre în suflet.

Îi răspund în timp ce mă îndrept spre ora de media.

EU: Știi cum e, aceleași prostii de zi cu zi.

FENN: Vrei să chiuiești la ultima oră? O să vin să te iau.

EU: Sloane te-ar omori.

Fenn și cu mine nu ne-am făcut relația publică. Cel puțin nu mi-am anunțat familia. Tata și sora mea abia ne tolerează prietenia. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar reacționa dacă ar afla că Fenn și cu mine suntem, în mod oficial, împreună. Nu știu cine și-ar pierde mințile mai mult. Ultima oară când ne-a prins petrecând timp împreună, Sloane i-a spus lui Fenn c-o să angajeze un asasin să-l omoare dac-o să mă atingă. Și dac-ar fi fost după tata, ar fi construit deja un șanț în jurul casei. Nu cred că s-a gândit prea bine la consecințe, după ce a acceptat postul de director al unei școli private doar pentru băieți, aflate în mijlocul pustietății, unde a venit împreună cu cele două fete adolescente ale lui. Era normal ca Sloane și cu mine să ne îndrăgostim de niște delincvenți de la școala tatei.

FENN: Ar merita.

EU: Spui asta acum.

FENN: Ba nu, aș risca oricând să mă expun furiei lui Sloane. Pentru că ești atât de drăguță.

Simt fluturi în stomac. Se pricepe prea bine la asta. Sau poate sunt eu prea ușor de impresionat. În clipa în care Fenn îmi face chiar și cel mai mic compliment, mă topesc toată. E grețos. În ultimul timp, e cea mai bună parte a zilei mele.

EU: Ne vedem după școală?

FENN: Abia aștept. La locul nostru?

EU: Da. Îți scriu când ajung acasă.

Încă zâmbesc când intru în clasă și mă așez pe penultimul rând. Nici măcar privirea de gheață a surorii Patricia nu poate să-mi strice buna dispoziție. Cu toate că, evident, nu e de acord cu zâmbitul. Nimeni nu e de acord cu nimic în școala asta stupidă. St. Vincent e condusă de un grup de măicuțe foarte stricte și înfricoșătoare, care privesc fetele mai mult ca pe niște deținute, decât eleve. Fiecare dimineață începe cu 15 minute la capelă. Fiecare clasă are locurile desemnate. Profesoara mea de matematică, sora Mary Alice, chiar se plimbă printre noi, lovind o riglă de lemn de picior, gata să-ți dea peste mână, dacă nu-ți termini ecuațiile destul de repede.

Urăsc locul ăsta.

— Hei, Casey, ți-ai amintit să-ți iei medicamentele azi? Presupun că faci asta la prânz, ca să le iei cu mâncare? Întreabă Ainsley, care îmi lovește banca.

În clipa aia, mă întristez.

Strâng din dinți și mă prefac că nu văd cum zâmbește la gândul c-o să petreacă o oră întreagă luându-se de mine. Cred că e una din fetele alea care-și dezmembra păpușile și le tăia părul când era mică. Arunca cu pietre în veverițe, doar ca să le audă țipând.

Acum, norocoasa de mine e noua ei păpușă preferată.

Se spune că, atunci când ne lovim de un obstacol aparent insurmontabil, ori ne ridicăm la înălțimea potențialului nostru, ori regresăm, ca să scăpăm de problemă. Eu mă aflu într-un punct de cotitură. Nici de luptă, nici de fugă, ci mai degrabă de suportat. Închid ochii. Dacă e să fiu sinceră, nu cred c-am făcut vreodată parte din echipa Luptă. Înainte să mă transfer aici de la Academia Ballard,

probabil aş fi făcut parte din tabăra Fugă, deci presupun că actuala mea stare e o îmbunătăţire.

Ainsley se aşază pe scaunul din spatele meu şi mă bate pe umăr.

— Ce vrei? şuiet eu, întorcându-mă.

— Ce? N-am făcut nimic, spune ea, privindu-mă inexpresivă.

— Fetelor.

Sora Patricia ne ceartă din faţa clasei, unde pregăteşte clipul pentru azi. E deja octombrie şi cred că nu ne-a învăţat nimic de când a început şcoala. Doar ne uităm la filme, de obicei musicaluri, care bănuiesc că fac parte din colecţia ei.

— Îţi imaginezi lucruri, spune Ainsley. Ai face bine să-ţi măreşti doza.

Bree, prietena ei cea mai bună, râde lângă ea.

— Serios!

Bruneta îşi mestecă zgomotos guma, apoi tuşeşte când aproape se îneacă cu ea. În general, nu judec oamenii cu IQ mic, dar Bree Atwood e genul de om prost de care chiar ţi-e milă.

Ora începe peste câteva minute. Şi prin oră, spun că stăm în întuneric şi ne uităm la o versiune proastă de pe West End a producţiei *Mizerabilii*, în timp ce sora Patricia stă la birou şi recită fiecare replică.

— Soră Patricia? strigă Ainsley.

— Ce e? întreabă aceasta privindu-ne iritată.

— N-ar trebui să lăsăm luminile aprinse?

— Taci, domnişoară Fisck, răspunde sora Patricia oftând, cu ochii la televizor.

— Nu cred că e o idee bună să ne ţineţi închise, pe întuneric, cu o elevă instabilă.

Înghit un oftat obosit. La doar câteva zile după ce m-am transferat la St. Vincent, Ainsley i-a făcut pe toți să creadă că sunt sărită de pe fix. Că mai am doar un pas până să ajung în cămașa de forță.

Nu că nu m-aș fi gândit la asta. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în noaptea accidentului, deci presupun că orice s-ar fi putut întâmpla. Practic, sunt pisica lui Schrödinger, într-o cutie făcută din otravă. Dar ce e mai plauzibil? Că am fost ținta unui șofer fantomă, sau că m-am drogat la bal, în căutare de atenție, și am intrat cu mașina în lac? Nu poți să vorbești despre bărbatul cu un singur braț decât o perioadă limitată de timp, după care trebuie să te gândești că poate totul e în mintea ta. Poate chiar sunt nebună. Poate chiar am avut o cădere nervoasă în noaptea aia și pur și simplu nu pot să mi-o amintesc.

Reacția surorii Patricia e o încruntătură iritată, dar continuă să fie atentă la film. Până și măicuțele știu zvonurile și sunt sigură că unele le și cred. Chiar sunt surprinsă că încă nu m-au prins când ieșeam de la baie, ca să mă ducă în capelă, pentru un exorcism spontan.

— Nu sunt rea, zice Ainsley, cu o inocență de fațadă. Întunericul și zgomotele puternice pot să fie factori declanșatori, nu-i așa, Casey?

O ignor în continuare și mă uit la podea, concentrându-mă la pantofii mei negri și la modelul punctat al gresiei. Ainsley s-a luat de mine de la prima oră. La istorie, a făcut o remarcă despre șireturile mele. Mai exact, s-a întrebat dacă e o idee bună ca cineva în *starea mea* să poarte așa ceva. La fizică, a sugerat profesoarei că poate ar trebui să-mi scriu temele în creion, ca să nu transform pixul în armă.

— Cum funcționează? Auzi voci? Îți vorbesc acum? continuă ea.

În întineric, observ mai multe zâmbete și le și aud. Fetele pot să fie rele. Mereu am știut asta, dar în teorie. Însă după ce devii ținta lor, e greu să nu te întristezi. Să nu fii dezamăgită de colegile tale. Poate sunt o ciudată, dar mereu am încercat să mă port cu oamenii așa cum aș vrea să se poarte ei cu mine.

Sora Patricia le spune să tacă, însă nu-și mută privirea de la ecran. Continuă să recite replicile în tăcere.

— Am văzut un film biografic pe Netflix, intervine Bree, prietena pistriuată a lui Ainsley, care n-are niciun pic de personalitate. Era despre o femeie care auzea voci prin cuptorul cu microunde.

— Îl știu. A intrat cu mașina într-un autobuz, deoarece credea că e monitorizată de o unitate guvernamentală de supraveghere.

Ideea e că sunt nebună. Că delirez, sunt periculoasă și la un pas s-o iau razna.

Aș vrea eu. Dacă-aș fi așa, poate aș avea curajul să ripostez împotriva idioților. Însă la cum stau lucrurile în prezent, am făcut singurul lucru posibil: i-am ignorat. În fiecare zi, mă pregătesc să fac față comentariilor răutăcioase și zvonurilor continue. Sloane spusese inițial că nu vor dura mai mult de câteva zile. Că Ainsley e genul care hărțuiește oamenii și o să se plictisească în scurt timp. Dar fascinația ei n-a dispărut, iar hotărârea mea a slăbit. Cu fiecare atac, îmi plâng și mai mult de milă. Jelesc în tăcere faptul că devin personajul principal la o școală nouă, unde cele mai rele părți ale reputației mele au ajuns înaintea mea.

— Casey, am uitat!

Mai că îmi vine să-i admir insistența. Faptul că Ainsley nu s-a plictisit încă e de-a dreptul remarcabil.

— O să dau o petrecere săptămâna viitoare.

Nu e ea cea mai isteată, dar ce-i lipsește în zona asta compensează prin puritatea răutății. Ainsley nu are o răcă veche cu mine. Nu i-am furat iubitul în clasa a treia. Nu avem niciun fel de trecut. E pur și simplu o persoană groaznică, căreia îi face plăcere să fie o afurisită.

— Poți să vii, dacă promiți că n-o să parchezi în piscină, spune ea, pe un ton dulceag.

Mă concentrez pe scena de musical de pe ecran, prefăcându-mă că nu aud râsetele. Fetele astea pot să se ducă naibii. N-am nevoie de aprobarea lor. Nici de prietenia lor. Chiar dacă m-ar fi primit cu brațele deschise la St. Vincent și ar fi încercat să fie prietenele mele, în septembrie, tot n-aș fi avut încredere în ele. Am avut un grup mare de prieteni la Academia Ballard și uite cum au ieșit lucrurile cu asta. Toți m-au trădat după accident. Mi-au zâmbit în față și au râs pe la spate. Au răspândit zvonuri despre cea mai groaznică noapte a vieții mele, transformându-mă într-o bătaie de joc.

A trebuit să învăț în modul dur că loialitatea e ceva rar în liceu. Tocmai de asta nu mă interesează să mă împrietenesc cu niciuna dintre fetele astea, nu când mi-au arătat de la bun început cum sunt de fapt. În ultimul timp, nu am încredere decât în doi oameni.

În sora mea.

Și în tipul care mereu mă face să zâmbesc.

Așa că privesc în continuare înainte și număr minutele până când o să-l văd pe Fenn.

CAPITOLUL 2

CASEY



După școală, îmi pun pantofii de alergat și fluier după Bo și Penny, care, cum deschid ușa, o iau la fugă pe alee, spre soare. Pentru doi golden retrieveri mari, aleargă ca niște cai de curse și au răbdarea unor copii mici pe cafeină. Aleargă cea mai mare parte a drumului din pădure, care leagă căminele și casa mea, aflată la marginea campusului Sandover, unde mă așteaptă Fenn.

Încă nu m-am săturat de modul în care pare căzut pe gânduri, după care-și ridică capul și ochii i se luminează. Și nici de zâmbetul ăla jenat pe care încearcă să-l ascundă, când mă ia de umeri și mă sărută pe creștetul capului.

— Bună.

Atât îmi spune. Niciodată mai mult. Însă inflexiunea din glas face ca ăsta să fie limbajul nostru secret. E tot ce vrem să ne spunem, într-un singur sunet mic.

— Bună.

Îl strâng în brațe și stau acolo puțin. Pentru că, până și în zilele când îmi pun armura, școala e epuizantă.

— Ești bine? întrebă Fenn.

E aproape cu 30 de centimetri mai înalt decât mine, lucru ce-mi permite să mă ghemuiesc la pieptul lui. Probabil și-a lăsat sacoul în cămin, pentru că nu poartă decât cămașa deschisă la nasturi și are mânecile suflecate. Miroase delicios. Școala asta privată nu se zgârcește când vine vorba de balsamuri bune de rufe.

— Da. Îmbrățișările tale sunt minunate.

Îl simt râzând.

— Serios?

— Mhm.

— Bine, fă-ți de cap atunci.

Îl mai strâng tare încă o dată, după care îi dau drumul și mă uit după Bo și Penny, care hărțuiesc o creatură urcată într-un copac.

— Potoliți-vă, îi cert eu și se îndepărtează imediat de copac.

— Cât poți să stai?

Fenn își desface repede cămașa și o pune pe iarbă, ca să mă așez pe ea.

Nu mă pot abține și pufnesc.

— Ce e? Se numesc maniere, Casey.

— Profiți de orice ocazie ca să-ți dai jos hainele.

Nu că m-aș plânge. Are un abdomen perfect de la fotbal. Și nu e deloc timid să-l etaleze.

— Privirea sus, draguțo.

Îmi face cu ochiul și se întinde lângă mine.

Se întâmplă ceva ciudat când tipul de care-ți place îți mărturisește că și el te place. Totul devine mult mai real. Mai viu. Gropițele alea cărora nu le-am dat mare atenție înainte ocupă acum foarte mult loc în gândurile mele. Mă uit întruna la buzele lui, cea de jos fiind mai voluptuoasă decât cea de sus. Și observ că, de fiecare dată când se rade, mereu pare să rateze o bucată mică de barbă, în colțul maxilarului.

Mi-e imposibil să nu mă uit din nou la pieptul lui gol. Mușchii sculptați și pielea bronzată mă fac să-mi doresc să îl ating. Înghit în sec și mă forțez să nu mă holbez. Sloane îi spune în glumă lui Fenn „băiatul de aur”, și e greu să nu fiu de acord cu asta, doar că nu într-un mod disprețuitor.

Cu părul lui blond, pielea aurie și structura înaltă și musculoasă, e definiția sex-appealului.

Încă nu-mi vine să cred că e al meu.

— Nu pot să stau mult, îi răspund eu. Am teme. Și tata pregătește cina. Deci...

— Deci aș face bine să nu pierd timpul.

Cu un zâmbet obraznic, mă ia de mână și mă trage în poala lui. Sunetul pe care-l scot e un amestec de surprindere și încântare. Apoi, inima începe să-mi bată cu putere, când Fenn mă ține strâns de talie și-și lipește buzele fierbinți de ale mele.

Totul începe inocent. E un sărut dulce. O atingere ușoară a buzelor lui. Degetele mele se plimbă peste umerii lui goi și călătoresc pe muchiile ferme ale abdomenului său, simțindu-i mușchii cum se încordează sub atingerea mea. Limba mea o caută pe a lui, în timp ce-și înfige mâinile în părul meu, apoi îmi cuprinde obrazul în palmă.

Știi că mă dorește. Aud asta în gemetele înăbușite din pieptul lui. O simt când mă mângâie pe spate. Mă ridic și-mi trec degetele prin părul lui, sărutându-l mai apăsător și respirând sacadat.

Fenn e mereu primul care se retrage.

— Mă omori, șoptește el, privindu-mă lasciv.

— Nu știi pe cine încerci să impresionezi, oprind totul la sărutări mereu.

— Opresc? La naiba, zâmbește el indignat. Chiar nu primesc puncte pentru comportament frumos cu tine.

— Nu chiar.

— Haide, Case, lasă-mă să fiu tipul bun. Atât îți cer. Nu trebuie să grăbim lucrurile.

— Pun pariu că spui asta tuturor fetelor.

— Nu face asta, zice el, dându-mi câteva șuvițe după ureche și plimbându-și degetele în jos, pe gât. Sunt aici, cu tine. Doar de asta îmi pasă acum.

E emoționant, dar și puțin enervant. Aventurile lui Fenn sunt renumite în cercurile din școala privată. Nu e ca și cum nu știu ce comportament a avut înainte.

Și e frustrant, pentru că, dintre noi doi, el e mai experimentat, însă cu toate astea, se oprește dacă îl tentez să se aventureze mai departe.

— Știu, și nu încerc să grăbesc lucrurile...

Mă dau jos din poala lui Fenn și-l mângâi pe Bo când se bagă sub brațul meu.

— Dar începi să mă complexezi.

— Cum așa? întreabă el, încruntat.

— De fiecare dată când te oprești, mă întreb dacă e pentru că sunt... Nu știu, pentru că nu mă pricep sau ceva de genul ăsta. Portofoliul meu nu e prea mare.

Chiar și înainte de accident, tata era un tiran când venea vorba de întâlniri. Și Sloane i-a speriat pe toți tipii de la Ballard și Sandover să nu se apropie de mine.

— Portofoliul tău?

Fenn pare complet șocat.

— Da. Corey Spaulding m-a invitat la petrecerea aniversară a Lisei Lesko, din primul an, și după, s-a sărutat cu verișoara ei, în casa pentru oaspeți. În anul doi, m-am sărutat cu prietenul cel mai bun al lui Corey, Brad, în mare parte ca să mă răzbun pe Corey pentru trădarea de la petrecerea Lisei Lesko. Și anul trecut, a fost A.J. Koppel, dar cred că m-a sărutat doar ca să se răzbune pe Lisa Lesko, care l-a înșelat. Dumnezeuule, tocmai am realizat că Lisa Lesko e numitorul comun în toată istoria săruturilor mele. Ce crezi că înseamnă asta?

Fenn mă privește o clipă, după care izbucnește în râs.

— Ce se întâmplă? Ce încerci să spui?

— Mi-ai spune dacă n-aș săruta bine, nu-i așa?

Fenn mă fixează cu privirea, încă râzând.

— Vorbești serios?

— Da.

Când își dă seama că nu glumesc, devine serios.

— Tu chiar crezi ce spui? Săruți bine. Ba chiar excepțional. De-a dreptul fenomenal. Să nu crezi că doar pentru că eu ezit, înseamnă că e ceva în neregulă cu tine. Încerc și eu să fac ce trebuie. Măcar o dată.

Face asta des, ceea ce mă întristează. Da, sigur, a avut mai multe aventuri de-o noapte decât un motel de pe autostradă, dar nu e un tip rău. Undeva, pe drum, i-a intrat în minte că nu merită nimic bun.

— Bine.

— Vorbesc serios.

Mă ia de mână și mă sărută pe interiorul încheieturii, gest care mă topește și mă face să vreau să sar pe el. Nu știu unde-i învață pe tipi lucrurile astea, dar el clar a fost atent.

— Nu aș schimba nimic la tine.

Explodez pe dinăuntru, dar la exterior, doar încuviințez și găsesc un băț pe care să-l arunc pentru Penny. Nu știu dac-o să mă obișnuiesc vreodată cu el.

— Chiar ai sărutat doar trei tipi? Întreabă el intrigat. N-ai fost majoretă la Ballard?

— E nevoie să sărut un catralion de tipi ca să fii majoretă?

— Nu, dar... Bine, ai dreptate, gândesc în stereotipuri.

Zâmbesc când îi aud afirmația mormăită.

— Da, am fost majoretă. Și da, am sărutat doar trei tipi.

Am fost multe lucruri la Academia Ballard. Majoretă. Șefa comitetului albumului anual, ceea ce e o onoare imensă pentru o junioară. Am avut chiar și o cea mai bună prietenă, Gillian Coates, cu care n-am mai vorbit din primăvară.

Am fost populară la Ballard. Un alt fel de popularitate decât sora mea, pe care toți băieții o doreau și de care toate fetele se temeau. Sloane mă tachina că eram una din acele fete enervante, pe care toți băieții o doresc și pe care nicio fată n-o urăște, pentru că sunt prea sinceră. Nu știu ce înseamnă asta. Mereu am fost doar autentică. Și cred că Sloane a fost darnică când a spus că „toți băieții mă doresc”, având în vedere că am atras interesul a doar trei tipi.

Nu s-a înșelat însă în privința unui lucru, și anume că aproape toată lumea de la Ballard *chiar* m-a plăcut. Asta până când bârfele m-au transformat într-o nebună și, dintr-odată, am fost exilată. Și știu sigur că Gillian și fostul meu grup de prietene *încă* vorbesc despre mine. Văd asta uneori pe rețelele de socializare, mai exact comentariile stupide despre mine la postările oamenilor. E jenant.

— Nu încerc să schimb subiectul, dar nu ți se pare că Sloane se poartă ciudat în ultimul timp? Pentru că RJ începe să mă îngrijoreze.

Mă gândesc mai bine. Nu mai e așa vorbăreată când ne întoarcem de la școală. Dar nu m-am gândit prea mult la asta, pentru că însemna că scăpam de interogatoriul zilnic, despre toți care s-au purtat urât cu mine în ziua respectivă. Pe cine trebuie să pună la punct. Ce cauciucuri trebuie să spargă. Sora mea mare e protectoarea supremă, chiar și când n-am nevoie de protecție. Sinceră să fiu, i-aș da undă verde să lase pungi în flăcări, pline cu excremente de câine, la fiecare dulap din campus, dac-aș crede c-ar schimba ceva. Însă oricât de intimidantă e Sloane, nu există dispozitiv care să oprească bârfele din liceu.

Însă în general, nu știu dacă i-aș descrie comportamentul ca fiind ciudat, ci aș spune, mai degrabă, că e îndrăgostită. De când s-a împăcat cu RJ, are un comportament oarecum obsedat, fiind înconjurată de o aură opacă de iubire. Mă bucur pentru ea, dar e și puțin

înfricoșător. Sloane ignora ideea de romantism. Acum, o ridică în slăvi tuturor, ca și cum e plătită ca s-o promoveze.

— A fost destul de distrasă săptămâna asta. Nu face decât să-i trimită mesaje lui RJ. Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că se pregătesc să fugă împreună.

Fenn ridică din umeri.

— Dacă ar face-o, aș avea la dispoziție toată camera, așa că...

— Aș spune că e normal pentru o relație nouă, dar nimic din comportamentul lui Sloane nu e normal în ultimul timp, așa că ce să zic! Cred că sunt în propria lor bulă.

— Bravo lor, dar RJ trebuie să treacă peste asta.

Consternarea lui Fenn e oarecum emoționantă. Tocmai s-a împăcat cu fratele lui vitreg și am senzația că e și puțin gelos. Poate e însetat după atenție.

— Nu știu cum să descriu. De fiecare dată când mă uit la el, e ca și cum încearcă să găsească un mod prin care să-mi spună că mi-a murit bunica.

— Asta e puțin ciudat. Poate așa arată fața lui?

RJ e un tip de treabă, dar e destul de antisocial. Pare nemulțumit tot timpul, iar asta e posibil să i se pară cu totul ciudat unui tip extrovertit, ca Fenn.

— Acum două zile, am intrat în cameră, după antrenament, și l-am prins la telefon. Presupun că vorbea cu Sloane. Când și-a ridicat capul, arăta ca o căprioară în lumina farurilor, după care și-a mutat privirea. Poate e stupid, dar îți jur c-am văzut aceeași privire de fiecare dată când cineva vorbea despre faptul că mama era bolnavă. Când se temeau să-mi spună cât s-a înrăutățit situația.

— Îmi pare rău.

Îl iau de mână și i-o pun în poala mea.

Știi cum e să-ți pierzi mama, deși a mea n-a murit din cauza unei boli lungi. A murit subit, fără niciun avertisment. Un înec la care nu se aștepta nimeni.

Și nu aveam decât cinci ani. Eram destul de mică cât să nu-mi amintesc mare lucru din acea perioadă. Doar niște momente scurte. Frânturi de la înmormântare. Toți oamenii care erau la noi acasă după, în timp ce Sloane și cu mine încercam să facem pace cu ideea morții și cu noțiunea înfricoșătoare că mama n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Tata era deja detașat în momentul ăla, spune Fenn absent, desenând cercuri pe pielea mea. Evident c-a fost alături de ea în fiecare secundă, dar eu eram invizibil pentru el. Știa că ea nu avea să mai trăiască mult timp, așa că s-a închis cu totul.

Nu mai spune niciunul nimic. Simt tristețea pe care o emană și aș vrea să pot să-l alin în vreun fel. Mă gândesc la pierderea mea, la gaura imensă lăsată după moartea mamei. Abia mi-o amintesc, ceea ce înrăutățește situația. Nici măcar n-am un dosar cu amintiri calde și minunate, pe care să-l deschid când mi-e dor de ea.

Am o soluție, care e puțin jenantă, dar îmi mușc buza și decid s-o verbalizez, pentru că nu-mi place să-l văd pe Fenn rănit.

— Uneori, vorbesc cu ea. Cu mama, recunosc eu timidă.

— Da?

— Știu, e o prostie.

— Ba nu.

Ridic din umeri, pentru că, oricât de prostesc ar fi, n-aș putea să mă opresc.

— Când sunt copleșită sau speriată, sau chiar și foarte fericită, îmi imaginez că mă aude, că e undeva în cameră și vorbesc cu ea.

— Ce-i spui?

— Orice. Tot. Ca de exemplu, momentul când mi-am dat seama că vreau să devin medic veterinar. Atunci i-am spus mamei, înainte să le zic tatei sau lui Sloane.

Știu că probabil mi-am imaginat, dar în ziua aia, i-am simțit prezența. Am simțit că e mândră de mine că mi-am găsit drumul.

Fenn își pune brațul peste umerii mei și mă trage mai aproape.

— Aș vrea să pot face asta. N-am mai simțit-o pe mama de mult timp. A fost un mare gol după ce a murit. Atunci s-a terminat totul.

Simt un nod în gât și inima mi se strânge când realizez cât îl doare. Îmi reazem capul de umărul lui gol și, din nou, îmi doresc să-i pot oferi mai mult decât platitudini și ponturi prostești ca să-l alin. Fenn e în continuare atât de afectat de pierderea ei. E mereu acolo. E în clipele în care Fenn are impresia că nu-l vede nimeni. E în felul în care știe cum mă simt, fără să-i spun, când mă gândesc la propria mea mamă. E în zecile moduri în care se urăște, chiar dacă are impresia că nu le observ.

Cel puțin mă lasă să-l văd. Sunt una dintre puținele persoane cărora le permite acest lucru, și pentru asta, sunt recunoscătoare. E nevoie de curaj să fii puțin stricat.

— Bună, spune și mă zguduie puțin.

— Bună.

Simt zâmbetul din vocea lui, iar când îmi întorc capul, buzele lui sunt curbate, într-un zâmbet jucăuș.

— Ce ai zice dacă te-aș scoate la o întâlnire adevărată? Întreabă el încet.

— Și cum ar arăta așa ceva? spun eu, emoționată.

— Ce părere ai despre picnicuri? sâmbătă după-amiază putem să scoatem câinii la plimbare și să găsim un loc drăguț pentru asta.

E greu să mi-l imaginez pe Fenn Bishop topăind prin pădure, cu un coș de picnic, dar aș plăti bani grei să văd ce o să facă.

— Sună perfect.